

Het uitzicht verveelt nooit en...

Zo af en toe doemt een torentje op tussen de laagbouw: markant, rijzig, elegant of rondborstig. De bewoners van deze torentjes keken ooit omhoog en dachten: daar wil ik zijn! Leven in een huis dat nooit verveelt.

tekst MARLOES DE MOOR foto's DINGENA MOL

zeventig vierkante meter beslaat en er weinig muur is, is het schipperen met de ruimte. "Dat lokt creativiteit uit. Met inrichten zijn we eigenlijk nooit klaar."

Een schilderij of lamp ophangen is een acrobatische tour. "We hebben een extra lange trap en voor de hoogste plekken gebruiken we een steiger." Op grote hoogte hangt een stereo-installatie. "Geeft een prachtig geluid; het is hier net een klankkast," vertelt Vermeulen. "En het licht door al die ramen is ook zo mooi," mijmert Van Houten.

Van Houten spreekt over de toren met een vreugde alsof het inderdaad om haar kind gaat, om iets wat haar zo na aan het hart ligt dat het haar ontroeren kan. Maar achter haar opgewekte verhalen gaat een zekere melancholie schuil. Vorig jaar kreeg ze een ernstige bloedziekte die hun beider leven drastisch veranderde.

Ze kan niet meer zo makkelijk de trap op en af en door haar gebrek aan weerstand moet alles bacteriën en stofvrij zijn. Af en toe komt ze buiten, maar het grootste deel van de tijd is ze in de toren. De ramen bieden zicht op de Jan Evertsenstraat en het Mercatorplein. Figuurtjes haasten zich naar de tram,

me verteld. "Tjee, dat is ook wat," zei ik luchtig."

Pas toen de rust weergekeerd was, spoedde torenbewoner Vermeulen zich huiswaarts.

Bij de ontruiming van fitnesscentrum Fit4Life in de Van Hallstraat – de eigenaar werd in verband gebracht met een grote drugszaak – zaten Danny (36) en Jolanda van Elst (35) op de eerste rang. Vanachter de hoge ramen van hun ronde toren, de bordeauxrode theateorgordijnen opengeslagen, konden ze het hele schouwspel vanuit hun bankstel volgen. Ze bewonen sinds 2005 een torenwoning in de Van Hallstraat.

Veel meer dan de ronde muren van hun huis hadden ze niet gezien toen ze de torenwoning van een nieuwbouwproject in de Van Hallstraat kochten. Dat was ook niet nodig. "We vielen meteen op die ronde muren," vertelt Danny van Elst.

Bovendien wisten ze heel goed wat ze niet wilden: een doorsnee rijtjeshuis. "Een toren is uniek. Wij willen niet precies hetzelfde als onze burenwonen. Je woont hier ook heel vrij, met een eigen opgang en geen directe burens."

's Avonds, als de gordijnen dicht zijn, is het net een theaterzaal in huize Van Elst. "Als we een dvd'tje kijken, lijkt het of we in de bioscoop zitten."

Overdag ziet Danny bij de onoverzichtelijke bocht voor hun toren geregeld scooterrijders onderuitgaan. "Niet leuk voor die mensen natuurlijk, maar saai is het nooit."

Dat unieke karakter van hun ronde woning vergde wel wat van hun creativiteit. "De ramen lopen tot aan de grond, dus je kunt daar niets neerzetten. We hebben een extra muurtje geplaatst en een dressoir neergezet om ruimte te scheppen. En een flatscreen tv kun je bijvoorbeeld niet tegen de muur hangen. Die hebben we op een standaard gezet."

Jolanda herinnert zich nog de zoektocht naar een goede lamp. "De meeste lampen hangen drie meter

'Maar in dit nette, onschadelijke, jonge burgerheertje leefde nog iets, dat geen heertje was, maar een mensch, die niet zoo maar dood wou gaan, die zichzelf een toren wou oprichten tot de blauwe lucht, om te staan in eeuwigheid,' schreef Nescio in zijn boek *Dichtertje*. Misschien moet je wel een beetje een 'dichtertje' of op z'n minst een romanticus zijn om je intrek in een torentje te nemen.

Torens hebben iets sprookjesachtigs en roepen een onbestemd verlangen op. Vaak onvervuld, want het aantal bewoonbare torentjes is beperkt in Amsterdam. Huub Vermeulen (56) en Ellen van Houten (52) werden in 1997 de gelukkige eigenaren van de door Berlage ontworpen toren op het Mercatorplein. Ze schreven zich in voor een nieuwbouwproject dat op die plek tot stand moest komen. Aan de toren hadden ze nog geen moment gedacht. Want tja, die toren... die leek onbereikbaar. Van Houten lacht: "Wij dachten dat die allang gegeven was. Aan bobo's of zo." Dat bleek niet het geval te zijn.

Van Houten en Vermeulen, beiden geboren en getogen in Amsterdam-West, betrokken in 1997 als eerste bewoners de markante toren. "Het voelde voor mij alsof we een kind kregen," vertelt Van Houten. "De plek is ook speciaal, omdat deze buurt ons dierbaar is. We zijn hier geworteld, onze familiegeschiedenis ligt er."

De eerste dagen konden ze het maar nauwelijks bevatten: "We voelden ons miljonairs, terwijl we helemaal niet zo veel verdienen. We werken in de zorg en in de theaterwereld."

"We hebben het niet over 'ons huis', maar over 'de toren'. Vrienden vragen bijvoorbeeld: 'Zijn jullie in de toren?' We zijn allebei ook nog eens lang en dun, dus hij lijkt voor ons te zijn gemaakt."

Doordat het woonoppervlak maar

'Een toren is uniek; wij willen niet precies hetzelfde als onze burenwonen'

lopen gekromd met volle Dirk-tassen over het windiger plein.

Vanaf de toren lijkt de afstand geen tientallen meters, maar een heel leven. 's Avonds laat staat Vermeulen vaak op het dakterras waar hij de klok van de toren bijna kan aanraken. Het uitzicht verveelt nooit. De rust ook niet. "Geen burens, geen herrie, veel privacy. Je kunt je hier echt terugtrekken," vertelt hij.

Hoewel. Eén keer liep het anders, toen ze in een verstrooide bui allebei hun sleutels vergaten en de privacy ver weg leek. "Je had nog geen mobiele telefoons, dus ik wist niet dat Ellen er ook niet in kon. Toen ik thuiskwam, zag ik de brandweer met ladders bij de toren staan. Met loeiende sirenes waren ze aangekomen." Omdat Vermeulen er de man niet naar is om al te zeer in de belangstelling te staan, informeerde hij zogenaamd argeloos bij een omstander wat er aan de hand was. "Iemand is zijn sleutels vergeten, werd

Jolanda Spitteler en Danny van Elst en zoon Tobias in hun toren in de Van Hallstraat:

Ellen van Houten en Huub Vermeulen in de toren van Berlage op het Mercatorplein:

Els van Dam in haar toren op de Amsteldijk: 'Een heel rustgevend plekje.'

